

Meras nori santarvės ir tolerancijos

Ant stalo mero Juozo Šakinio kabinete — net kelios puokštės pačių gražiausių gėlių. Daug jų jam padovanojo ir antradienį, kai vyko mero rinkimai, kai visi 25 rajono tarybos nariai vieningai balsavo už jį. Gal Kretlinga taps pirmuoju respublikoje tolerancijos, partijų mokėjimo dirbti, jausti žmogų ir savo darbą pašvęsti jam rajonui Duok Dieve...

Su rajono meru Juozu ŠAKINIU jo išrinkimo į šias atsakingas pareigas proga kalbėjosi "Svyturio" redaktorius pavaduotoja Stanislaiva PETRAITIENĖ.

— Gerbiamas Mero, nors prieš pusmetį, kai tapote meru, "SVYTURYS" apie Jus rašė, bet ne pro šalį rajono žmonėms dar ši tą apie Jus, kaip žmogų, sužinoti. Jūs esate sakęs, kad gimėte Piungės rajone, grafiame Pakutuvėnų kaime. Kas Jums gyvenime buvo ir galbūt tebėra kaimas?

— Turbūt viską, ką savo esybe jaučiu, ką dvasios turtais galiu vadinti, davė kaimas, tie Pakutuvėnai. Kaimas išugdė mano meninę prigimtį, jame buvo daug intelektualų. Nepaprastą įtaką savo pasakojimais, sakmėmis, padavimais ir dainomis mums, keturiems vaikams, padarė mamytės mama, močiutė Ieva Salienė, kurią visi be galo mylėjome. Kilusi iš grafų giminės, pati buvo turtinga savo dvasia, buvo dora, teisinga, tikinti. Beje, jos brolis buvo kunigas, o ir mano vidinį pasaulį formavo dvasiškis. Ir į meno sritį parodė kelią. Toks sutapimas: kai mirė mūsų brangioji močiutė, man buvo 14 metų, o kai mirė mano mamytė, mano dukrai Neringai buvo 14. Esu laimingas, kad taip ilgai turėjau mamą.

— Trėpimai, melioracija beveik visai sunaikino kaimą — iš 57 sodybų beliko 3. Likusieji ūkininkai visų žuvusių, išstremtų, kitaip sunaikintų atminimui tame kaime pastatė bažnyčią.

— Jūs išties meno žmogus. Gal tai irgi pareina iš giminės?

— Taip, iš giminės. Ir tėvelio, ir mamos giminėje buvo nagingų medžio meistrų. Net nepajutau ir aš, kaip, baigęs Pakutuvėnuose 8 klases, į Telšius dailės technikumą įstojau. Ten mano charakterį ir vidinį pasaulį formavo, meno pažinimo

keliu vedė tokie dėstytojai talentai, kaip Rupšytė, Daknys. Ten jau skaitėme Kossu-Aleksandriškį, Gėtę, ten buvome mokomi užsotai ar timą, padėti jam. Vėliau baigiau Vilniaus dailės institutą, su savo mėgiama specialybe nenorėčiau ir dabar, tapęs meru, išsiskirti. Dėstau dabar dailės istoriją Šv. Antano religijos studijų institute prie Kauno Vytauto Didžiojo universiteto ir norėsiu ten turėti nors keletą paskaitų.

— Žmona, kaip girdėjau, irgi prie meno...

— Taip, Halina yra tautodailininkė, dėsto tikyba Š. Daukanto vidurinėje mokykloje.

— Ir apie savo dukreles pasakykite. Žinau, kad labai jas mylite.

— Neringai — 25, Kristinai —

23. Abi Prancūzijoje studijuoję filosofiją ir teologiją. Perna su ži na dalyvavome pirmuosiuose įšventinimuose į vienuoles. Šią sąrašą jos jau gaus ir antruos įšventinimus.

— Ar buvo staigmena, kai pusmetį tapote meru?

— Buvo, žinoma. To tikrai netikėjau.

— Ką Jums davė tas pusmetis?

— Leido jau visai neblogai just visias bėdas, kurios užgriusios Kretlinga ir rajoną, žinoma spręsti jas žinant bent kiek daugiau.

— Ar dabar nesijaučiate neįtikiai, kaip sako, "užlindęs už aki rinkimuose laimėjusiems konsultatoriams?"

— Juk ne aš taip nusprendžiau. Manau, kad savivaldybė nėra įlitiką formuojanti institucija. Nriu tolerancijos, sutarimo su visu tarpusavio supratimo. Tada ir dabas visiems geriau seksis. Partii viena ar kita, man didelio įspūdi nedaro, man svarbiausia žmogų specialistas.

— Kas labiau dabar Jus jauina?

— Žinoma, alkoholišmas, ga sėjantys nusikaltimai. Juk naikin me savo tautą! Šią problemą tu spręsti valstybė. Jaudina, kad su kiai kuriamos darbo vietos žm nems, nedžiugina švietimo ir kt tūros būklė. Juk nemokame (o g nenorime?) savo brangių taut švenčių švęsti. Man labai svar bus tautinės mokyklos ugdymas. Pasibaivęs esu, kaip televizija n vertino moterį, motina per smurt vulgarumą. Ką reiškia, ką taut duoda tie grožio konkursai? M teris, motina turėtų būti aukščia už viską! Man laisvė ir demokrat ja — tai tvarka, drausmė, pareig. Pagaliau įstatymus mokykim gerbti.

— Gerbiamas Šakinai, ar Jm neatrodė, kad rajono merą turėt rinkti visi rajono gyventojai? Kai Prezidentą koki. Savo rajono.

— Aš irgi taip manau.

(Nukelta į 6 psl.)

Meras nori santarvės ir tolerancijos

(Atkelta iš 2 psl.)

— Ir tarybos narius galbūt žmonės galėtų išsitrinkti balsavimu iš partijų sąrašo.

— Gal kada taip ir bus.

— Ar rinksite valdybą?

— Šio klausimo dar nesvarstėme.

— Ar Jums neatrodo, kad komitetuose ne visada profesionaliai būna paruošti sprendimų projektai?

— Tai dėl to, kad ne visi tarybos nariai dalyvauja komitetų posėdžiuose. Tarybos posėdžio dieną ir kyla visokių nesusipratimų. To, manau, nebebus, neleisime taip elgtis.

— Ar neskauda širdies, kad taryboje nebėlio nė vieno tikro kaimiečio, kaip sako, "plūgo" broliot? Kas gins kaimo interesus? Nesakau, kad partijos į savo sąrašus jų nepriėmė. Bet... deja, tik į paraktines ellutes...

— Turime Imbarės seniūnijos seniūną Antaną Turauskį. Bendrausime ir remsimės visų seniūnijų seniūnais. Prieš rinkimus važinėjasi po kaimus. Buvau nustebintas kaimiečių išmintimi, tolerancija.

— O Vyriausybė tam kaimiečiui nugarą atsuka...

— Sutinku. Vyriausybė turi rūpintis kaimo žmogumi, neleisti grupotėms įvežti iš užsienio produkcijos, kurios pagaminame patys. Savo žmogų turime palaikyti. Jį dar kaip skriaudžia ir išnaudoja perdirbančioji pramonė! Jos diktatas kaimo žmogui vis didėja.

— Daugelis dabar gręžiasi nuo žemės, nematydamas čia perspektyvos...

— Gręžiasi, sakykim. Bet juk ne visi komersantais galime būti. Manė žavi inteligentija, taip taip, ta pati inžinerinė inteligentija, tvirtai išsilaikiusi per sovietmetį, humanitarai. Gyvensiu ir jų rūpesčiais.

— Skaltytojai mums kartaiais šaiposi, kad gerus atlyginimus gaunančios savivaldybės kontrolierės, būdamos savivaldybei pa-

valdžios, nekontroliuoja pačios savivaldybės finansinių reikalų.

— Taip negalime teigti: Tikrina ir mus. Ir dabar šios pareigybės išliks.

— Ar bus seniūnijose pakeitimų?

— Gal ir ne. Nemanau. Esu tos nuomonės, kad mūsų seniūnijų seniūnai dirba gerai, yra žmonių gerbiami. Pakeitimų neturėtų būti ir savivaldybės skyriuose.

— Kažkada buvo nusiskundimų, kad skyriuose kartais lankytojus ne visai dėmesingai priima...

— Pasitaikė tokių atvejų. Mūsų darbuotojai dėl to jau anksčiau išpėti buvo. Nemanau, kad tai pasikartotų.

— Pokalbio pradžioje prisiminėte, kad alkoholis — tai tautos genocidas, piktinotės šiuo plintančiu reiškiniu. Degtinė brangsta, išsiplės naminės gamyba, pasirodys "pilstukas". Kaip bus?

— Tiktuos! pagalbos iš policijos, ryžtingesnio seniūnijų darbo su savo žmonėmis. Pagaliau kiekvienas jauskime savo kaimyno, pažįstamo "slydimą" žemyn. Stabdykime jį visais įmanomais būdais.

— O pats ar išgeriate kada taurėlę kitą?

— Ne, beveik ne. Tam neturiu nei noro, nei sveikatos. Gyvenime yra daug prasmingesnių ir gražesnių dalykų negu taurėlė.

— Ir pabaigai. Ko labiausiai dabar norite, štai šioms nuostabioms gėlėms ant stalo primenant Jums parodytą pasitikėjimą, koks visoje šalyje turbūt buvo vienintelis?

— Noriu, kad tie žmonės, kurie mane išrinko, visi savivaldybėje, seniūnijose dirbantys padėtų man, kad dirbtume drauge, ranka rankon, jausdami, kad to iš mūsų nori visos rajonas. Noriu šiltų, draugiškų santykių su visais, geranoriškas visiems ir pats noriu būti.

— Dėkoju Jums. Tegu išsiplodo Jūsų visi troškimai.